

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/66/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018201866
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:0018201866.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov JUDr. Anny Kašajovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: Q.. T. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A.K. X, A., zast. JELENČÍK A PARTNERI advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 47 245 042, so sídlom Tatranská 49, Bratislava, proti žalovanému: News and Media Holding a.s., IČO: 47 256 281 so sídlom Einsteinova 25, Bratislava, zast. 1/ SCHWARZ advokáti s.r.o., IČO: 36 858 285, so sídlom Podbrezovská 40, Bratislava, a 2/ Šklubla & Partneri s.r.o., IČO: 36 861 154, so sídlom Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava - zástupca na doručovanie písomnosti, o uverejnenie opravy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 29. mája 2019 č.k. 41C 7/2018-71 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť uverejniť v najbližšom printovom vydaní týždenníka W. X F., pripravovanom po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku, na rovnocennom mieste a rovnakým písmom ako bolo uvedené skutkové tvrdenie, že „sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - XX-T. C. a X-T. K.“, zverejnené dňa 08.02.2018 v článku s názvom „T.“ v printovom vydaní týždenníka W. X F. číslo X/XXXX na strane XXX, opravu v znení, cit.: „Oprava Vo vydaní týždenníka W. X F. zo dňa X. H. XXXX bolo na strane XXX v článku nazvanom T. uverejnené skutkové tvrdenie, že T. W. sa na pojednávaní o rozvod manželstva naťahoval o výživné na svoje maloleté deti. Toto skutkové tvrdenie je nepravdivé. Pravdivé skutkové tvrdenie je, že v otázke výživného T. W. v plnom rozsahu a bez výhrad súhlasil s návrhom matky maloletých detí.“. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne samostatným uznesením.

2. V odôvodnení tohto rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou, ktorá mu bola doručená dňa 28.03.2018, domáhal od žalovaného uverejnenia vyššie (v bode 1 odôvodnenia tohto rozsudku) uvedenej opravy na základe skutočnosti, že dňa XX.XX.XXXX vyšlo printové číslo X/XXXX týždenníka W. X F. s článkom s názvom „T.“ na stranách XXX a XXX, v ktorom bolo v súvislosti s jeho osobou, jednoznačne identifikovanou menom, priezviskom a dvoma farebnými fotografiami, zverejnené nepravdivé skutkové tvrdenie, podľa ktorého, cit.: „sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - XX T. C. a X-T. K.“. Uverejnené skutkové tvrdenie považoval za nepravdivé z dôvodu, že celé súdne konanie vo veci rozvodu jeho manželstva s K. W., s ktorým bolo obligatórne spojené aj konanie o úpravu pomerov manželov k ich F. maloletým deťom na čas po rozvode, a teda aj určenie výživného vo vzťahu k maloletým deťom, prebehlo kultivovane a bez

akýchkoľvek nezhôd či konfliktov účastníkov konania, keď napokon Okresný súd Bratislava V rozviedol ich manželstvo a schválil rodičovskú dohodu na prvom pojednávaní uskutočnenom dňa XX.XX.XXXX. Z dôvodu zverejnenia nepravdivého tvrdenia v predmetnom článku požiadal následne žalovaného o uverejnenie opravy v znení uvedenom v petite žaloby, a to podľa ust. § 7 zákona č. 167/2008 Z. z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „tlačový zákon“, alebo „zákon č. 167/2008 Z.z.“). Žalovaný však opravu nezverejnil aj napriek tomu, že dňa 05.03.2018 mu bola doručená žiadosť o jej uverejnenie. Trval na tom, že na žiadnom pojednávaní sa o žiadne výživné na svoje maloleté deti nenaťahoval, nehádal a nijako nespochybňoval ani návrh matky maloletých detí; naopak, v plnom rozsahu a bez výhrad s jej návrhom na určenie výšky výživného pre ich maloleté deti súhlasil. Uviedol, že z dôvodu tohto nepravdivého skutkového tvrdenia týkajúceho sa jeho osoby, ako aj riadne doručenej žiadosti o opravu bolo povinnosťou žalovaného požadovanú opravu uverejniť, a to v printovom týždenníku W. X F. na rovnocennom mieste a rovnakým písmom, akým bolo uverejnené predmetné nepravdivé skutkové tvrdenie v článku, spolu s označením, že sa jedná o opravu, a to do 8 dní odo dňa doručenia žiadosti o uverejnenie opravy alebo v najbližšom vydaní týždenníka W. X F.. Keďže žalovaný si túto svoju zákonnú povinnosť nesplnil, zastával názor, že má nárok na to, aby povinnosť uverejniť požadovanú opravu uložil žalovanému súd. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Žalovaný považoval žalobu žalobcu za nedôvodnú. Nárok žalobcu na uverejnenie opravy neuznal z dôvodu, že neboli splnené zákonné predpoklady pre uverejnenie opravy v zmysle ust. § 7 zákona č. 167/2008 Z.z., nakoľko žiadosť žalobcu o uverejnenie opravy zo dňa 27.02.2018 a v nej navrhované znenie opravy smerovali voči hodnotiacemu úsudku, a nie voči skutkovému tvrdeniu. Napadnutý výrok považoval za hodnotiaci úsudok z dôvodu, že bol v ňom vyjadrený názor autorky predmetného článku, čo vyplýva aj z použitých výrazov „naťahoval sa“ či „príliš štedro nezachoval“, ktoré podľa jeho názoru vyjadrujú iba to, že výživné pre maloleté deti žalobcu bolo predmetom konania vo veci rozvodu manželstva žalobcu. V tejto súvislosti uviedol, že základom práva na opravu je v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z. nepravdivé skutkové tvrdenie o osobe, na základe ktorého možno osobu presne určiť. Právo na opravu preto podľa jeho názoru nemôže smerovať voči hodnotiacim úsudkom, ale iba voči skutkovým tvrdeniam uverejneným v periodickej tlači. Poznamenal, že skutočnosť, že predmetom tlačovej opravy nemôžu byť hodnotiace úsudky, potvrdil aj Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 25.02.2009 sp. zn. 5Cdo 55/2008, keď vyslovil názor, že cit.: „je potrebné dôsledne rozlišovať medzi tvrdeniami, ktoré možno hodnotiť z hľadiska pravdivosti (nepravdivosti) a hodnotiacimi úsudkami (kritikou, názormi). Hodnotiace úsudky nemôžu byť nepravdivé alebo pravdu skresľujúce, a preto ani nemôžu byť predmetom tlačovej opravy.“ Zastával preto názor, že nebol povinný uverejniť žalobcom požadovanú opravu, a z toho dôvodu navrhol žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť a žalobcu zaviazat' k náhrade trov konania.

Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že pre dané konanie je podstatná tá časť vyjadrenia žalovaného, v ktorej uviedol, že žalobca sa na pojednávaní o rozvod manželstva naťahoval o výživné na svoje maloleté deti. To, či výživné, na ktorom sa rodičia dohodli, je príliš štedré alebo nie, t.j. hodnotiaci úsudok žalovaného, predmetom konania nie je, pretože o opravu tejto časti vyjadrenia žalovaného nikdy nežiadal. Žiada iba o opravu tvrdenia, v ktorom žalovaný uviedol, že žalobca sa na pojednávaní naťahoval aj o výživné na maloleté deti. Dané tvrdenie predstavuje podľa jeho názoru skutkové tvrdenie, pričom považoval za právne bezvýznamné, aký jazykový prostriedok žalovaný použil na toto skutkové tvrdenie. Uviedol, že žalovaný v súvislosti s výživným a súdnym pojednávaním ponúka nepravdivé skutkové tvrdenia („handrkoval sa o alimenty“, „naťahoval sa o výživné“), ktoré následne podrobuje hodnotiacemu úsudku („nezachoval sa príliš štedro“). Poznamenal, že žalovaný mal možnosť pravdivosť týchto skutkových tvrdení preukázať. Pokiaľ ide o hodnotiaci úsudok žalovaného, opäť zdôraznil, že tento nenamieta. Spojenie naťahovať sa má v slovenskom jazyku pomerne mnoho významov, z daného kontextu je však podľa jeho názoru úplne zrejmé, že žalovaný mal na mysli význam zodpovedajúci synonymu hádať sa, škriepiť sa, sporiť sa. Nesúhlasil tiež s argumentáciou žalovaného, že napadnutý výrok je hodnotiaci úsudok. V prvom rade uviedol, že vyjadrenie „príliš štedro nezachoval“ nie je predmetom konania, a to, že sa jedná o hodnotiaci úsudok, hoci bez akéhokoľvek pravdivého základu, je úplne zrejmé, a v tejto právnej veci aj bez akéhokoľvek významu. Podľa jeho názoru v spornej časti článku nešlo o žiadny názor autorky článku, nakoľko sama autorka čitateľom podľa vlastných slov sprostredkúva údajné informácie. Zdôraznil, že predmetom článku rozhodne nebola informácia o tom, že predmetom konania vo veci rozvodu žalobcu bolo výživné pre maloleté deti žalobcu, nakoľko daná skutočnosť je notoricky známa a vyplýva priamo z ust. § 24 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine. Pokus

vyviníť sa z absolútne nepravdivého a hanlivého tvrdenia o osobe žalobcu konštrukciou, že vlastne išlo len o informáciu o predmete rozvodového konania, považoval za úplne nedôstojné a za prejav takého dešpektu žalovaného k okresnému súdu a k jeho osobe, aký na jeho strane indikuje úplnú stratu zábran a zmyslu pre základnú slušnosť. Ďalej uviedol, že sa nijako nebráni výsluchu pani V., tento dôkaz však považuje za nadbytočný, pretože žalovaný podľa ust. § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) výslovne nepoprel jeho skutkové tvrdenie, že, cit.: „okresný súd schválil dohodu rodičov, pričom celé súdne konanie prebehlo kultivovane, a bez akýchkoľvek nezhôd či konfliktov medzi jeho účastníkmi.“, a preto sa predmetné tvrdenie stalo pre konanie nesporným a akékoľvek dokazovanie v tomto smere nadbytočným. Zhrnul, že vec je sporná už „len“ v otázke právneho posúdenia tvrdenia, ktorého opravy sa domáha, a nie v otázke dokazovania skutkového stavu. Argumentáciu žalovaného považoval tak za nesprávnu a účelovú.

Žalovaný s tvrdením žalobcu, v ktorom uviedol, že sporný výrok je skutkovým tvrdením a na základe čoho následne rozporoval aj jazykový prostriedok, akým výrok uverejnil, t.j. použitú spravodajskú techniku, uviedol, že s týmto nesúhlasí a v súvislosti so spravodajskou technikou dal do pozornosti rozhodnutia súdu ESLP vo veci Jersild proti Dánsku z roku 1984 a Bergens, Ridende a ďalší proti Nórsku z roku 2000, v ktorých súd konštatoval, že, cit.: „Voľba spravodajskej techniky je výlučným oprávnením tlače, pričom žiadna tretia osoba ani žiaden súd nemôže nahradiť novinárov pri stanovení spravodajskej techniky, ktorú majú použiť.“. Trval na tom, že sporný výrok je hodnotiacim úsudkom autorky článku, a že predstavuje len istú formu zjednodušenia, resp. upustenie od formálnych (odborných) výrazov, ktoré sprevádzajú súdne konanie. Túto mieru zjednodušenia použil v dôsledku toho, že periodikum ním vydávané, v ktorom bol uverejnený predmetný výrok, je určené pre informovanie širokej verejnosti, a nie úzkej skupiny ľudí pohybujúcej sa v odborných kruhoch. V súvislosti so zjednodušeniami, použitými zo strany médií poukázal na Nález Ústavného súdu ČR zo dňa 08.02.2000 sp. zn. I. ÚS 156/99, v ktorom uviedol, cit.: „Podľa názoru Ústavného súdu je nutno rešpektovať určitá špecifika bežného periodického tisku, určeného pro informovaní nejširší veřejnosti (na rozdíl např. od publikací odborných), který v určitých případech musí - především s ohledem na rozsah jednotlivých příspěvků a čtenářský zájem - přistupovat k určitým zjednodušením, a nelze bez dalšího tvrdit, že každé zjednodušení (či zkrácení) musí nutně vést k zásahu do osobnostních práv dotčených osob. Lze tedy stěží trvat na naprosté přesnosti skutkových tvrzení a klást tak na novináře - ve svých důsledcích - nespílitelné nároky.“. Keďže sporný výraz „naťahovať sa“ predstavuje len zjednodušenie, odmietol výklad tohto slovného spojenia uvedený žalobcom. Opätovne zdôraznil, že sporné tvrdenie predstavuje hodnotiaci úsudok autorky článku vytvorený práve na základe jej poskytnutých informácií. Odmietol tiež tvrdenie, že autorka sprostredkúva „údajné“ informácie, pretože význam slovného spojenia „naťahovať sa“ bol v kontexte článku použitý len za účelom poukázania na skutočnosť, že predmetom súdneho konania bolo aj výživné na maloleté deti, čo široká verejnosť, ktorej je periodikum určené, nemusí nutne vedieť. S poukazom na obsah žalobcom predloženej zápisnice o pojednávaní zo dňa 05.02.2018 vo veci sp. zn. 18P 50/2017 uviedol, že z jej znenia nepochybne vyplýva, že predmetom súdneho konania bolo aj určenie výživného na maloleté deti, čo podľa jeho názoru preukazuje skutočnosť, že sporný výrok ako hodnotiaci úsudok má základ v skutočných dejoch. Napokon dodal, že uverejnením článku nemal v úmysle prejaviť dešpekt k osobe žalobcu a v žiadnom prípade by si nedovolil prejaviť dešpekt žiadnou formou ani k Okresnému súdu Bratislava V. Žalobca k tvrdeniu žalovaného okrem už skôr uvedených skutočností dodal, že v súvislosti s predmetným článkom bol nútený iniciovať v záujme ochrany svojich osobnostných práv aj druhé súdne konanie, ktoré je vedené na Okresnom súde Bratislava V pod spis. zn. 7C 32/2018. Procesnú obranu žalovaného, že sporný výrok predstavuje len hodnotiaci úsudok, a preto pri ňom nemožno dokazovať pravdivosť, resp. nepravdivosť, považoval za nesprávnu, a uviedol, že danú skutočnosť preukázal relevantnými dôkazmi, a to zápisnicou z rozvodového konania a vyhlásením bývalej manželky. Zdôraznil, že uvedené tvrdenie žalovaného nemožno označiť ani za informáciu o tom, že predmetom rozvodového konania bola aj otázka výživného, pretože okrem toho, že danú skutočnosť nikdy nenamietal, žalovaný priamo verbálne zaútočil na jeho osobu, narážajúc na jeho skúposť k vlastným deťom a nechotu platiť im výživné. Návrh žalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom autorky článku považoval za nevhodný a zbytočný, pretože takýto výsluch k rovnakému skutkovému tvrdeniu žalovaný už realizoval, a to v konaní vedenom pod sp. zn. 7C 32/2018. Vzhľadom na tento výsluch, ako aj na vedomosť zákonnej sudkyne o priebehu rozvodového konania, nakoľko bola zákonnou sudkyňou aj v rozvodovej veci, žiadal, aby súd ďalšie návrhy žalovaného na dokazovanie nepripustil. Žalovaný na záver len zopakoval už skôr uvedené tvrdenia, že nemal povinnosť uverejniť opravu, pretože neboli splnené zákonné podmienky v zmysle ust. § 7 zákona č. 167/2008 Z.z., nakoľko žiadosť žalobcu zo dňa 27.02.2018 a v nej navrhované znenie opravy smerovali proti hodnotiacemu

úsudku. V prípade, ak by súd dospel k záveru, že napádaný výrok nie je hodnotiacim úsudkom, ale skutkovým tvrdením, navrhol, aby sa jeho pravdivosť dokázala prostredníctvom výsluchu autorky článku V. V..

3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalovaný zverejnil v printovom vydaní týždenníka W. X F. číslo X/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX na stranách XXX a XXX článok s názvom T., v ktorom uviedol skutkové tvrdenie, podľa ktorého sa žalobca na pojednávaní v konaní o rozvod manželstva naťahoval o výživné na svoje maloleté deti. Následne sa žalobca podaním zo dňa 27.02.2018 domáhal podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z. u žalovaného uverejnenia opravy v znení uvedenom v petite žaloby. Nakoľko žalovaný si svoju povinnosť nesplnil a žalobcom požadovanú opravu nezverejnil, žalobca sa v zmysle ust. § 10 ods. 3 uvedeného zákona domáhal uverejnenia opravy žalobou na súde.

4. Vec posúdil právne podľa ust. § 5 ods. 1, § 7 ods. 1, 2, 4, 5, § 10 ods. 2, 3 zákona č. 167/2008 Z.z. a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v plnom rozsahu dôvodná, preto jej vyhovel a žalovanému uložil povinnosť v najbližšom printovom vydaní týždenníka W. X F. pripravovanom po nadobudnutí rozsudku uverejniť žalobcom požadovanú opravu, a to spôsobom ním navrhnutým. V rámci právneho posúdenia veci v prvom rade uviedol, že právo na opravu je prostriedkom obmedzenia slobody prejavu printových masmédií ustanovením povinnosti strieť prístup osôb dotknutých nepravdivým skutkovým tvrdením do masmédií. Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a čl. 10 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd je predmetné obmedzenie legitímne, ak je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti, pričom interpretácia „nevyhnutnosti“ je predurčená požiadavkou zdravého rozumu. Poznamenal, že účelom práva na opravu vo vzťahu k slobode prejavu masmédií je náprava nepriaznivého názoru verejnosti na osobu, o ktorej bol v printových masmédiách uverejnený príspevok nezodpovedajúci skutočnosti a ktorý vznikol pod vplyvom tohto príspevku. Na dosiahnutie tohto účelu slúži zákonom určený prostriedok spočívajúci v povinnosti masmédií uverejniť požadovanú opravu v navrhnutom znení. Účelom práva na opravu je teda založiť povinnosť vydavateľa periodickej tlače alebo tlačovej agentúry uverejniť opravu za predpokladu, že sa právo na opravu uplatnilo v súlade s podmienkami stanoveným v tlačovom zákone (zákon č. 167/2008 Z.z.). Uviedol, že z formulácie ust. § 7 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z. jednoznačne vyplýva, že právny inštitút práva na opravu slúži výlučne na ochranu jednotlivca voči skutkovým tvrdeniam uverejneným v printových masmédiách. A contrario možno potom z uvedeného vyvodit', že právo na opravu nemožno uplatniť voči hodnotiacim úsudkom masmédií. V tejto súvislosti uviedol, že skutkovým tvrdením sa vyslovuje fakt, ktorý objektívne a preukázateľne existuje nezávisle od toho, kto prejav vo forme skutkového tvrdenia urobil. Hodnotiacim úsudkom sa prejavuje zase názor (či vyslovuje myšlienka), ktorý predstavuje osobný postoj nositeľa slobody prejavu k určitým faktom. Existenciu faktov (skutkových tvrdení), čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, možno preukázať (verifikovať), zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov dôkazy nepripúšťa. Aj keď hodnotiaci úsudok vzhľadom na svoj subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, poznamenal, že musí vychádzať z dostatočného faktického základu (rozsudok zo dňa 27.02.2001 vo veci Jerusalem c. Rakúsko). Pokiaľ sú teda v konkrétnom prípade z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti posudzované hodnotiace úsudky, uviedol, že potom je ochrana výrokov takéhoto charakteru z hľadiska slobody prejavu s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu intenzívnejšia, ako v prípade uverejnenia faktov (skutkových tvrdení), nakoľko tieto sa môžu ukázať neskôr ako nepravdivé. Podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z. je teda jedinou podmienkou vzniku povinnosti vydavateľa periodickej tlače a tlačovej agentúry uverejniť opravu, popri identifikovateľnosti osoby, ktorej sa zverejnené skutkové tvrdenia týkajú, a popri uplatnení nároku na uverejnenie opravy, nepravdivosť zverejnených skutkových tvrdení. Právo na opravu teda vo svojej podstate slúži na odstránenie chyby v nepravdivom skutkovom tvrdení „dotýkajúcom sa“ osoby, ktoré môže byť pozitívne alebo negatívne. Inak povedané, právo na opravu slúži na odstránenie zlého dojmu, ktorý si verejnosť vytvorila alebo mohla vytvoriť o osobe, o ktorej masmédiá uverejnili nepravdivé informácie. Právo na opravu preto v zásade vzniká iba tomu, kto má dôvod brániť sa pred skutkovým tvrdením, ktoré sa negatívne dotklo jeho osoby.

5. Vychádzajúc z citovaných ustanovení tlačového zákona najskôr skúmal, či bola zo strany žalobcu zachovaná 30-dňová hmotnoprávna lehota podľa ust. § 7 ods. 2 zákona č. 167/2008 Z.z. a následne aj 30-dňová hmotnoprávna lehota na podanie žaloby na súd upravená v ust. § 10 ods. 3 tlačového zákona a dospel k záveru, že obe hmotnoprávne lehoty boli zachované. Pokiaľ ide o lehotu podľa ust. § 7 ods. 2 tlačového zákona, ktorá začína plynúť dňom nasledujúcim po dni vydania periodickej tlače alebo zverejnenia agentúrneho spravodajstva obsahujúceho nepravdivé skutkové tvrdenie, konštatoval,

že nakoľko printové číslo X/XXXX týždenníka W. X F., obsahujúce na stranách XXX a XXX v článku T. napadnuté skutkové tvrdenie, bolo vydané dňa XX.XX.XXXX, potom posledným dňom 30-dňovej lehoty podľa ust. § 7 ods. 2 tohto zákona bol deň 12.03.2018. Keďže podanie žalobcu zo dňa 27.02.2018, označené ako „žiadosť o uverejnenie opravy“, bolo žalovanému preukázateľne doručené dňa 05.03.2018, vyslovil záver, že lehota podľa ust. § 7 ods. 2 tlačového zákona bola zachovaná. Pokiaľ ide o lehotu podľa ust. § 10 ods. 3 tohto zákona, najskôr v súlade s ust. § 7 ods. 4 a § 10 ods. 3 daného zákona určil začiatok plynutia tejto lehoty na deň nasledujúci po dni, v ktorom uplynula 8-dňová lehota vydavateľa periodickej tlače na uverejnenie opravy. Keďže žiadosť žalobcu o uverejnenie opravy bola doručená žalovanému dňa 05.03.2018, konštatoval, že posledným dňom 8-dňovej lehoty na uverejnenie opravy bol deň 13.03.2018. Lehota na podanie žaloby na súd podľa ust. § 10 ods. 3 uvedeného zákona preto začala plynúť dňa 14.03.2018 a uplynula dňa 12.04.2018. Vzhľadom k tomu, že žalobca podal žalobu na súd dňa 28.03.2018, dospel k jednoznačnému záveru, že bola zachovaná aj lehota podľa ust. § 10 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z..

6. Následne skúmal, či boli splnené podmienky podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z., a teda či v spornom článku išlo o nepravdivé skutkové tvrdenia proti osobe, ktorú možno presne určiť. Podmienku identifikovateľnosti osoby, ktorej sa týkajú zverejnené skutkové tvrdenia, považoval za splnenú na základe skutočnosti, že z posudzovaného článku bolo možné bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť, že napadnutý výrok sa týka žalobcu, nakoľko, ako tvrdil aj sám žalobca v žalobe, v predmetnom článku bol jasne identifikovaný menom a priezviskom, a tiež dvoma farebnými fotografiami. Pokiaľ ide o sporný výrok, cit.: „sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti XX-T. C. a X-T. K.“, ktorý predstavuje podľa žalobcu skutkové tvrdenie, voči ktorému je právo na opravu možné, a podľa žalovaného hodnotiaci úsudok, voči ktorému právo na opravu možné nie je, mal jednoznačne za to, že tento výrok predstavuje skutkové tvrdenie, t.j. objektívnu skutočnosť, ktorej pravdivosť možno dokazovaním potvrdiť alebo vyvrátiť. Nestotožnil sa preto s tvrdením žalovaného, že z použitých výrazov „naťahoval sa“ či „príliš štedro nezachoval“ možno vyvodiť, že sa jedná iba o hodnotiaci úsudok, pretože uvedený výrok vyjadruje iba názor autorky článku na rozvod žalobcu. Vyslovil názor, že napadnutý výrok predstavuje skutkové tvrdenie, voči ktorému je možné v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z. uplatniť právo na opravu. Pre úplnosť dodal, že napadnutý výrok sa tiež negatívne dotýka osoby žalobcu. Keďže pre posúdenie opodstatnenosti žaloby žalobcu bolo potrebné ustáliť, či je napadnuté skutkové tvrdenie pravdivé alebo nepravdivé, zaoberal sa touto otázkou a vychádzajúc z obsahu predložených listinných dôkazov, predovšetkým zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 05.02.2018 a z čestného vyhlásenia bývalej manželky žalobcu zo dňa 16.10.2018 ustálil, že napadnuté skutkové tvrdenie je nepravdivé, nakoľko z obsahu predmetnej zápisnice vyplýva, že rodičia maloletých detí sa na úprave výkonu rodičovských práv a povinností dohodli ešte pred otvorením pojednávania, a z čestného prehlásenia možno vyvodiť, že žalobca bez akýchkoľvek výhrad súhlasil s výškou výživného na maloleté deti navrhnutou jeho bývalou manželkou. Poznámene, že uvedené vyplýva napríklad aj z vyhlásenia žalobcu zaznamenaného v zápisnici zo dňa 05.02.2018, v ktorom uviedol, cit.: „Pokiaľ ide o navrhovaný obsah rodičovskej dohody mám za to, že za súčasných okolností a minimálne ďalšieho roka úprava výkonu rodičovských práv a povinností bude dostačujúca.“. Na základe týchto skutočností vyhodnotil napadnutý výrok ako nepravdivé skutkové tvrdenie negatívne sa dotýkajúce osoby žalobcu.

7. Na záver s poukazom na skutočnosť, že zákonnou sudkyňou v poručenskej veci o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností vedenej pod sp. zn. 18P 50/2017 bola sudkyňa, ktorá je zákonnou sudkyňou aj v danom spore, a po vypočutí si nahrávky zo súdneho registra k vyššie uvedenej veci, konštatujúc pri predbežnom právnom posúdení, že poručenské pojednávanie prebiehalo kultúrovane s vysokou mierou zodpovednosti rodičov k maloletým deťom bez akýchkoľvek hádok alebo škriepok či handrkovaní, alebo naťahovaní či dojednávania vo vzťahu k výživnému k maloletým, vyhodnotil úvahu žalobcu o strate zábran a zmyslu pre základnú slušnosť a prejav dešpektu žalovaného k okresnému súdu, ako aj k sudcovi, ako opodstatnenú. Návrh žalovaného na výsluch svedka - autorky článku V. V. V. zamietol s poukazom na hospodárnosť konania, nakoľko z obsahu spisu sp. zn. 7C 32/2018, konkrétne zo zápisnice z pojednávania zo dňa 16.04.2019 jednoznačne vyplýva, že na pojednávaní vo veci vedenej pod sp. zn. 18P 50/2017 menovaná prítomná nebola (pričom dodal, že na tomto pojednávaní sa podľa zápisnice zo dňa 05.02.2018 vo veci sp. zn. 18P 50/2017 žiadna verejnosť nezúčastnila) a ku zdroju informácií o rozvode manželstva žalobcu sa dozvedela z utajeného „dôveryhodného“ zdroja, vo vzťahu ku ktorému ohľadom otázky, či bol prítomný na pojednávaní nechcela nič uviesť, a ani prezradiť jeho meno apelujúc na etický kódex.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p., a keďže žalobca bol v konaní plne úspešný, priznal mu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov rozhodne podľa ust. § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie a žiadal súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť a priznať mu voči nemu plnú náhradu trov konania, eventuálne zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie podal s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) C.s.p. z dôvodov, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; a v poslednom rade z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Napadnutý rozsudok považoval za nesprávny a nezákonný. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil a ustálil, že žiadosť žalobcu o uverejnenie opravy spĺňa náležitosti na uverejnenie opravy podľa zákona č. 167/2008 Z.z., a tiež pochybil, keď nevykonal ním navrhnutý rozhodujúci dôkaz. Opätovne zdôraznil, že v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z. je predmetom práva na opravu nepravdivé skutkové tvrdenie o osobe, na základe ktorého možno osobu presne určiť, a nie hodnotiaci úsudok, čo potvrdil aj Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 25.02.2009 sp. zn. 5Cdo 55/2008, keď vyslovil, že, cit.: „je potrebné dôsledne rozlišovať medzi tvrdeniami, ktoré možno hodnotiť z hľadiska pravdivosti (nepravdivosti) a hodnotiacimi úsudkami (kritikou, názormi). Hodnotiace úsudky nemôžu byť nepravdivé alebo pravdu skresľujúce, a preto ani nemôžu byť predmetom tlačovej opravy.“. Poznamenal, že uvedené rovnako skonštatoval v bode 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku aj súd prvej inštancie, avšak bez toho, aby sa tým ďalej zaoberal. Rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie argumentoval, že nakoľko žiadosť o uverejnenie opravy žalobcu zo dňa 27.02.2018 a v nej navrhované znenie opravy smerovalo voči hodnotiacemu úsudku, je zrejmé, že neboli splnené zákonné predpoklady pre uverejnenie opravy, a preto v zmysle ust. § 7 ods. 6 zákona č. 167/2008 Z.z. nemal povinnosť uverejniť požadovanú opravu. Súd prvej inštancie podľa jeho názoru nesprávne právne vec posúdil a ustálil, že napádaný výrok je skutkové tvrdenie, keď aj v zmysle konštantnej judikatúry platí, že vyjadrenie osoby, ktorá zaujíma k určitej téme postoj a hodnotí ju z hľadiska subjektívnych pocitov a názorov, je potrebné vždy hodnotiť ako hodnotiaci úsudok. Trval na tom, že v napadnutom výroku nejde o skutkové tvrdenie, ale o hodnotiaci úsudok autorky článku vychádzajúci z pravdivých skutočností ako premís pre hodnotiace úsudky. Slovné spojenie „naťahovať sa“ žalobca podľa jeho názoru vytrhol z kontextu sporného výroku a z obsahu samotného článku. Uviedol, že z celkovej formulácie výroku vyplýva, že účelom článku bolo primárne informovať verejnosť o tom, že žalobca sa rozvádza a o súvisiacich skutočnostiach. Žalobcom napádaný výrok sa týka len čiastkovej skutočnosti, a to názoru a hodnotenia priebehu „rozvodového“ pojednávania žalobcu vychádzajúci z informácií, ktoré poskytol autorke článku jej zdroj (preto bolo v článku uvedené, cit.: „podľa informácií W. X F. sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval...“). Uviedol, že skutočnosť, že napádaný výrok je hodnotiacim úsudkom, vyplýva jednoznačne aj z použitých výrazov „naťahoval sa“ či „príliš štedro nezachoval“. Pokiaľ teda súd prvej inštancie napádaný výrok považoval za skutkové tvrdenie (s čím však nesúhlasí), nebolo mu zrejmé, ako bolo objektívne možné preukázať tvrdenie „štedro sa zachovať“, keď na preukázanie tohto tvrdenia neexistuje žiaden objektívny dôkaz. Mal za to, že preukázaním tohto tvrdenia ho súd zaťažil neúnosným dôkazným bremenom. Ďalej uviedol, že skutočnosť, že medzi žalobcom a K. W. došlo k dohadovaniu sa o výživné na ich maloleté deti, vyplýva jednoznačne z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 05.02.2018 vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 18P 50/2017, podľa ktorej žalobca uviedol, že, cit.: „Pokiaľ ide o navrhovaný obsah RD mám za to, že za súčasných okolností a minimálne ďalšieho roka úprava výkonu rodičovských práv a povinností bude dostačujúca.“ a „Momentálne predávame dve nehnuteľnosti, ktoré sú v BSM a príjem z ktorých mi umožní plniť vyživovacie povinnosti uložené súdom a zároveň očakávam v roku 2018 lepší hospodársky výsledok spoločnosti ktorú vlastním.“. Žalobcom napádané výroky považoval preto za hodnotiace úsudky vychádzajúce z pravdivého skutkového základu. Vo vzťahu k poukazu súdu prvej inštancie na nález Ústavného súdu SR zo dňa 06.02.2019 sp. zn. II. ÚS 59/2018 namietal, že súd prvej inštancie opomenul zohľadniť kľúčovú časť nálezu, konkrétne body 41 a 42, v ktorých sa menovaný súd vyjadril k charakteru posudzovaných výrokov, cit.: „Ústavný súd dospel k záveru, že výklad § 7 tlačového zákona zo strany všeobecných súdov nezohľadňuje hodnotiaci charakter dotknutých výrokov

a ani záujem na zachovaní slobody prejavu v prípade vyjadrovania názorov na významné spoločenské javy, a teda je arbitrárny. Predovšetkým je treba uviesť, že dotknuté výroky je nutné hodnotiť v ich kontexte. Základom celého súboru sporných výrokov je tvrdenie, že „Podľa spisu Gorila mal šéf Penty S. zabezpečiť pre koalíciu (a poslanecký klub ANO) dvoch poslancov Mečiarovho HZDS - F. a K.. F. mal dostať štyri milióny korún a bude poslúchať. Ďalší dezertér mal dostať šesť miliónov.“. Autor tu podáva vlastný výklad toho, čo je obsahom tzv. spisu Gorila (spis interpretuje), a následne tieto informácie hodnotí. Predmetné tvrdenia sú navyše formulované vo forme dohadu, podozrení - „mal zabezpečiť“, „mal dostať“. Takémuto tvrdeniu nie je možné priradiť pravdivostnú hodnotu. Nie je teda ani možné konštatovať, že je absolútne nepravdivé (je len nepreukázané), a preto dotknutá osoba ani všeobecné súdy nedokázali týmto výrokom priradiť pravdivé výroky tak, ako to vyžaduje § 7 ods. 3 tlačového zákona, a namiesto toho vymysleli kategóriu „absolútne nepravdivých skutkových tvrdení“, kde už operujú s nedostatočným skutkovým základom. Ďalšie tvrdenia, podľa ktorých „Napríklad, dnes už vieme, že druhá Dzurindova vláda prežila kritický rok 2005 vďaka Pente“, ako aj „Penta sa vtedy naplno vložila do prelomenia parlamentnej krízy, pretože potrebovala pretlačiť Zajacove zdravotnícke zákony...“, nadväzujú na informácie, ktoré podľa autora vyplývajú zo spisu a sú pokračovaním jeho hodnotenia situácie“. Z uvedeného mu vyplývalo, že napríklad výrok „Podľa spisu Gorila mal šéf Penty S. zabezpečiť pre koalíciu (a poslanecký klub ANO) dvoch poslancov Mečiarovho HZDS - F. a K..“ a jemu podobné napadnuté výroky sú podľa Ústavného súdu SR autorovým výkladom obsahu spisu s tým, že tieto informácie následne hodnotí. Uviedol, že optikou tohto nálezu by bolo možné vnímať napadnutý výrok ako hodnotenie autorky článku toho, čo bolo obsahom konania o rozvode a úprave rodičovských práv a povinností k maloletým deťom žalobcu a K. W.. Na základe uvedeného dospel preto k záveru, že napadnutý výrok je hodnotiacim úsudkom. Na záver k bodu 25 odôvodnenia rozsudku uviedol, že v žiadnom prípade neprejavil dešpekt k prvoinštančnému súdu a ani zákonnej sudkyňi, a to žiadnou formou. Ďalej namietal podstatnú vadu dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie spočívajúcu v tom, že súd prvej inštancie zamietol uznesením na pojednávaní dňa 29.05.2019 jeho návrh na výsluch autorky článku. Aj napriek tomu, že v konaní bola pripojená zápisnica z pojednávania zo dňa 16.04.2019 týkajúca sa veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 7C 32/2018, na ktorom bol uskutočnený aj výsluch autorky článku, uviedol, že výsluch tejto autorky navrhol za účelom preukázania svojich tvrdení ohľadom charakteru napadnutého výroku, ako aj ďalších súvisiacich otázok. Ak by súd vykonal navrhovaný výsluch autorky článku, nešlo by podľa jeho názoru o konanie v rozpore s princípom hospodárnosti podľa čl. 17 C.s.p., pretože výsluchy autorov článkov v konaní o uverejnenie opravy sa odlišujú od konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy. Uviedol, že zamietnutím navrhovaného výsluchu autorky článku súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a zároveň mu ako strane znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

10. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, uskutočnenom prostredníctvom svojho právneho zástupcu napadnutý rozsudok považoval za vecne správny, a to tak vo výroku, ako aj v odôvodnení, pretože súd prvej inštancie správne vo veci postupoval a aj rozhodol, a podrobne sa vysporiadal aj so všetkými relevantnými skutočnosťami a námietkami žalovaného. V prvom rade poukázal na zmatečnosť žalovaným podaného odvolania, pretože argumentácia v ňom obsiahnutá sa navzájom vylučuje. Uviedol, že žalovaný na jednej strane založil svoju obranu na tom, že inkriminovaný výrok bol hodnotiacim úsudkom, nie skutkovým tvrdením, a na strane druhej sa domáha možnosti dokázať, že jeho výrok bol pravdivý, a teda že tento výrok podlieha overeniu pravdivosti, čo však v prípade hodnotiaceho úsudku nie je možné. K žalovaným namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu sporného výroku ako skutkové tvrdenie uviedol, že on a ani súd prvej inštancie nikdy nespochybovali skutočnosť, že prostredníctvom tlačovej opravy nie je možné reagovať na hodnotiace úsudky a ani na pravdivé skutkové tvrdenia. Zdôraznil, že od začiatku konania, ako aj jemu predchádzajúcej žiadosti o opravu tvrdí, že výrok žalovaného, že „na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - XX-T. C.P. a X-T.N. K.“ je nepravdivým skutkovým tvrdením. Vychádzajúc z notoricky známeho rozdielu medzi hodnotiacim úsudkom a skutkovým tvrdením spočívajúcim v tom, že pravdivosť skutkového tvrdenia je možné preukázať, zatiaľ čo pri hodnotiacom úsudku to možné nie je (napr. rozsudok ESLP vo veci Lingens proti Rakúsku zo dňa 08.07.1986, č. 9815/82, bod 46), konštatoval, že výrok žalovaného, že žalobca (nie rozvádžajúci sa manželia) sa na pojednávaní „handrkoval“, resp. „naťahoval“ o výživné na ich spoločné deti, možno vyhodnotiť v intenciách pravda - nepravda, a preto ide o skutkové tvrdenie, a nie o hodnotiaci úsudok. V tejto súvislosti uviedol, že skutkovým vyjadrením je vyjadrenie o skutkovej podstate alebo o postupe, ktoré sa vyznačuje objektívnym vzťahom medzi prejavom a realitou a ktorého

pravdivosť, úplnosť a presnosť možno preveriť dokazovaním. Inak povedané, skutkovým tvrdením sa vyslovuje fakt, ktorý objektívne a preukázateľne existuje nezávisle od toho, kto prejav vo forme skutkového tvrdenia urobil. Tvrdiť, že sa niekto hádal o výživné nie je vecou subjektívneho názoru, ktorého pravdivosť nemožno posúdiť. Práve naopak, uvedené je v prípade pravdivosti takéhoto výroku možné bez akýchkoľvek pochybností preukázať. Keďže žalovaný uviedol na verejnosť ako fakt niečo, čo sa nikdy nestalo, mal za to, že bol oprávnený žiadať od žalovaného o uverejnenie opravy, aby sa verejnosť mala možnosť dozvedieť, že sa so svojou bývalou manželkou o výživné na ich spoločné deti nehádal a v plnom rozsahu a bez akýchkoľvek výhrad súhlasil s výškou výživného, akú jeho bývalá manželka v návrhu na rozvod požadovala a akú nakoniec aj súd prvej inštancie bez akýchkoľvek výhrad schválil. Ďalej poznamenal, že žalovaný svoju obranu, podľa ktorej je sporný výrok o naťahovaní sa o výživné na maloleté deti hodnotiacim úsudkom, odôvodňuje absolútne nesúvisiacim argumentom, že mu nebolo zrejmé, ako bolo objektívne možné preukázať tvrdenie „štedro sa zachovať“, keď na preukázanie daného tvrdenia žiaden objektívny dôkaz neexistuje, a súd prvej inštancie požiadavkou preukázať dané tvrdenie žalovaného zaťažil neúnosným dôkazným bremenom. Na tomto mieste upozornil na manipulatívne rozširovanie predmetu konania zo strany žalovaného, pretože v konaní nijako nenamietal hodnotiaci úsudok žalovaného, podľa ktorého sa voči svojej bývalej manželke nezachoval štedro. Aj keď tento hodnotiaci úsudok nemá absolútne žiadnu oporu v skutkových okolnostiach a je v priamom a veľmi zásadnom protiklade s realitou, nežiadal jeho opravu. Opravu žiadal len vo vzťahu k tvrdeniu, ktoré je jednoznačne skutkovým tvrdením. Pre odvolacie konanie považoval za kľúčové aj to, že súd prvej inštancie neuložil žalovanému povinnosť opraviť výrok o tom, že žalobca sa k svojej bývalej manželke nezachoval štedro, ale uložil mu len opravu tvrdenia, ktoré je nepravdivým skutkovým tvrdením. Zdôraznil, že z výroku napadnutého rozsudku vyplýva, že žalovaný nemá žiadnu povinnosť akokoľvek naprávať tvrdenie, v ktorom uviedol, že žalobca sa nezachoval štedro k svojej bývalej manželke. Jeho povinnosť uverejniť opravu sa týka výlučne len tvrdenia, že na pojednávaní sa naťahoval o výživné na svoje maloleté deti. V tejto súvislosti dodal, že súd prvej inštancie žalovanému právo na takýto hodnotiaci úsudok, akokoľvek pomýlený, zlomyseľný a urážlivý, nijako neuprel, neuprel však ani právo jeho osobe na opravu tvrdení, ktorých pravdivosť by sa celkom zjavne dala preukázať, ak by pravdivými boli. Napokon uviedol, že skutkovú povahu napadnutých tvrdení vo svojich podaniach potvrdil aj sám žalovaný, keď uviedol, že predmetné vyjadrenia (žalobca sa na pojednávaní handrkoval a naťahoval o výživné) sú vlastne informáciami o tom, že predmetom konania o rozvode býva aj konanie o výživnom. Opätovne zdôraznil, že žalovaný ponúkol v súvislosti s jeho ochotou platiť výživné na deti širokej verejnosti nepravdivé skutkové tvrdenia („handrkoval sa o alimenty“, „naťahoval sa o výživné“), ktoré následne podrobil hodnotiacemu úsudku („nezachoval sa príliš štedro“). Aj keď žalovaný mal možnosť preukázať pravdivosť svojho skutkového tvrdenia, neurobil to. Predmetné skutkové tvrdenie žalovaného považoval za absolútne jasné, a preto žiadne jeho účelové vytrhávanie z kontextu nebolo možné. K odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa zamietnutia jeho návrhu na výsluch autorky článku ako svedkyne uviedol, že aj napriek tomu, že konanie o ochranu jeho osobnosti vedené pod sp. zn. 7C 32/2018 sa začalo neskôr, pojednávať sa v ňom začalo skôr, a preto sa aj výsluch autorky článku uskutočnil na základe návrhu žalovaného práve v danom konaní, pričom sa týkal identického článku a identického skutkového tvrdenia žalovaného ako v predmetnom konaní. Poznamenal, že autorka článku bola v konaní o ochranu jeho osobnosti vedenom pod sp. zn. 7C 32/2018 riadne vypočutá právny zástupcom žalovaného, pričom výsledkom jej výsluchu bolo zistenie, že autorka článku sa na pojednávaní, o ktorom písala, nezúčastnila, a že svoje informácie údajne čerpala od svojho zdroja, ktorého identitu odmietla zverejniť. V tejto súvislosti dodal, že aj samotná zákonná sudkyňa, ktorá bola zákonnou sudkyňou v konaní o rozvode jeho manželstva, si pamätala kultivovaný priebeh daného konania. S poukazom na ust. § 186 ods. 1 C.s.p. nepovažoval za potrebné dokazovať priebeh súdneho konania, na ktorom sa rozviedol, pretože išlo o skutočnosť, ktorá bola súdu známa z jeho činnosti. Napriek tomu sa však konajúca sudkyňa oboznámila so zápisnicou z predmetného konania, a tiež so zápisnicou z výsluchu autorky článku. Vzhľadom na to, že predmet výsluchu autorky článku sa týkal totožného článku a skutkového tvrdenia a rovnakých sporových strán, ktoré sa predmetného výsluchu riadne zúčastnili a svedkyňa kládli aj viaceré otázky, ako aj na skutočnosť, že autorka článku sa na pojednávaní, o ktorom písala v skutočnosti vôbec nezúčastnila a súčasne odmietla čokoľvek uviesť o zdroji svojich informácií, považoval prínos tejto svedkyne pre objasnenie skutkových otázok pre toto konanie za absolútne nulový. K tvrdeniu žalovaného o rozdielnosti predmetu konania o ochranu osobnosti a o uverejnenie opravy v súvislosti s potrebou výsluchu autorky článku uviedol, že zrejmý je rozdiel v právnom základe oboch súdnych konaní, no čo sa týka skutkového základu, ktorý podlieha na rozdiel od právneho základu dokazovaniu, tak ten bol v oboch prípadoch totožný. Navyše dodal, že v paralelne prebiehajúcim konaní so sp. zn. 7C 32/2018, v rámci ktorého bol vykonaný výsluch autorky

článku, dospel konajúci súd k totožnému záveru ako súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku a to, že predmetné skutkové tvrdenie žalovaného je nepravdivé. Nie je mu preto zrejmé, prečo sa žalovaný napriek tomu domnieva, že opakovaný výsluch tej istej osoby k tej istej skutkovej okolnosti by mohol súd priviesť k inému záveru. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal mu voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

11. Žalovaný v odvolacej replike okrem už skôr tvrdených skutočností uviedol, že sa pridrižiava všetkých doterajších prednesov a podaní, a že nesúhlasí s argumentom žalobcu, keď uviedol, že pravdivosť sporného výroku možno dokázať, a preto je skutkovým tvrdením. Podľa jeho názoru zo znenia a formulácie výroku vyplýva, že je vyjadrením subjektívneho hodnotenia (vnímania, pocitov) autorky článku. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru ESLP odkazujúcu na základný znak hodnotiaceho úsudku, ktorým je jeho subjektívny charakter, cit.: „Aj keď hodnotiaci úsudok vzhľadom na svoj subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného faktického základu.“ (rozsudok zo dňa 27.02.2001 vo veci Jerusalem, c. Rakúsko). Na základe uvedeného dospel k záveru, že sporný výrok spadá do kategórie hodnotiacich úsudkov, nakoľko autorka článku vychádzala z faktického základu, ktorým informovala verejnosť o pojednávaní, na ktorom sa rozhodovalo o vyživovacej povinnosti žalobcu k jeho maloletým deťom. Opäť zdôraznil, že v prípade sporného výroku nejde o skutkové tvrdenie, ale o hodnotiaci úsudok autorky článku vychádzajúci z pravdivých skutočností ako premís pre hodnotiace úsudky. Mal za to, že z celkovej formulácie výroku vyplýva, že účelom článku bolo primárne informovať verejnosť o tom, že žalobca sa rozvádza a o súvisiacich skutočnostiach. Napádaný výrok sa týka len názoru a hodnotenia priebehu rozvodového pojednávania žalobcu vychádzajúc z informácií, ktoré poskytol autorke článku jej zdroj. K tvrdeniu žalobcu, že súd prvej inštancie bol oboznámený so skutočnosťami, vo vzťahu ku ktorým navrhol vypočuť ako svedkyňu autorku článku, zo svojej vlastnej činnosti, uviedol, že predmet konania o uverejnenie opravy a konania o ochranu osobnosti sa líši, aj napriek tomu, že ide o preukazovanie skutočností, ktorých spornosť vychádza z rovnakého článku, pretože v každom z týchto konaní ustanovuje zákon odlišné podmienky na naplnenie predpokladov pre úspech tej-ktorej strany v konaní. Odlišným preto bude aj zámer a obsah dokazovaných skutočností v konaní. Uviedol, že v prípade pripustenia dôkazného prostriedku - výsluchu ním navrhovanej svedkyne by táto mala možnosť na pojednávaní preukázať, že sporný výrok predstavuje len jej subjektívny názor k predmetu článku, nakoľko k danému výroku sa v rámci výsluchu v konaní o ochranu osobnosti nemala šanca a ani dôvod vyjadriť. Bol presvedčený, že vykonanie navrhnutého dôkazu bolo potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností v predmetnom konaní, pretože s týmto dôkazom sa súd nemal možnosť oboznámiť v rámci svojej predchádzajúcej činnosti.

12. Žalobca v odvolacej duplike zotrvávajúc na pôvodne uvedených argumentoch poznamenal, že jedinou relevantnou otázkou je, či sa na pojednávaní skutočne ňaľahoval o výživné na svoje maloleté deti alebo nie. Uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že sa takéhoto zavrhnutiahodného konania voči svojim deťom nikdy nedopustil, keďže v plnom rozsahu a bez akýchkoľvek výhrad súhlasil s návrhom bývalej manželky týkajúcim sa výšky výživného, na ktorej sa s bývalou manželkou dohodol ešte pred začatím konania o rozvode, pričom ich dohodu napokon schválil na pojednávaní aj konajúci súd. Ďalej poznamenal, že v prípadoch, keď je deliaca línia medzi skutkovým tvrdením a hodnotiacim úsudkom pomerne tenká, je potrebné skúmať, či autor uviedol dostatočný kontext k tomu, na základe čoho formuloval svoj hodnotiaci úsudok, alebo či aspoň ponechal pre čitateľa otvorených viacero záverov voči jeho hodnotiacemu úsudku, pretože práve v takých prípadoch nejde o skutkové tvrdenie. Konštatoval, že v danom prípade sa však nič také nestalo, pretože samotná informácia o jeho rozvode nesúvisí s tým, ako sa zachoval v otázke výživného na svoje deti. V tejto, pre konanie o oprave rozhodujúcej otázke uviedol žalovaný v článku len to, že sa k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa ňaľahoval aj o výživné na maloleté deti, nič viac. Hodnotiaci úsudok žalovaného v podobe kritiky postoja žalobcu („príliš štedro nezachoval“) nebol napriek jeho nesúladu so skutočným stavom predmetu tohto konania v žiadnom rozsahu. Aj napriek tomu, že rozhodujúcou pre dané konanie bola skutočnosť, že žalovaný o jeho osobe vo vzťahu k výške výživného uviedol, že sa oň na pojednávaní ňaľahoval, argumentoval, že žalovaný nijako neopísal jeho konanie na súde, ktoré by následne subjektívne hodnotil, ale ponúkol len konštatovanie faktu o tom, že sa na pojednávaní ňaľahoval aj o výživné na svoje maloleté deti. Keďže žalovaný pri tomto svojom tvrdení neponechal žiadny priestor na vlastné posúdenie skutkového stavu pre čitateľa a neuviedol ani žiadne podozrenie či pochybnosti, ale len konštatoval, považoval za zrejmé, že žalovaný nezverejnil hodnotiaci úsudok, ale skutkové tvrdenie, ktorého (ne)pravdivosť nie je

problém preukázať. Argumentáciu žalovaného, že autorka článku len subjektívne hodnotila niečo, čo nevidela, nečítala, ani nepočula, považoval za neudržateľnú, zvyrazňujúcu fakt, že žalovaný pri svojej objektívnej zodpovednosti uviedol ako fakt (skutkové tvrdenie) niečo, čo sa nikdy nestalo. K tvrdeniu žalovaného, že ním navrhovaná svedkyňa by v prípade pripustenia dôkazného prostriedku výpoveďou mala možnosť na pojednávaní preukázať, že sporný výrok predstavuje len jej subjektívny názor k článku, uviedol, že žalovaný v konaní pred okresným súdom navrhoval výsluch tejto svedkyne z úplne iného dôvodu, a to na účely preukázania pravdivosti skutkového tvrdenia. V zápisnici z pojednávania jasne uviedol, že, cit.: „Ak by teda súd mal za to, že napádaný výrok nie je hodnotiacim úsudkom, ale skutkovým tvrdením, jeho pravdivosť navrhujem dokázať prostredníctvom výsluchu autorky článku V. V.“ (zápisnica z 29.05.2019). Z uvedeného tak jednoznačne vyplýva, že výsluch autorky nemal slúžiť na účely kvalifikácie napadnutého tvrdenia ako hodnotiaceho úsudku, ale že autorka mala preukázať, že napadnutý výrok je pravdivým skutkovým tvrdením. Výsluch autorky mal teda podľa vyjadrení žalovaného slúžiť na to, aby osoba, ktorá sa predmetného pojednávania o rozvoďte nezúčastnila a nič o jeho priebehu nevedela, „vysvetlila“ sudkyňi, ktorá toto pojednávanie viedla, čo sa na ňom dialo. Na základe uvedeného trval na tom, že návrh žalovaného na výsluch autorky článku ako svedkyne je absurdný. Argumentáciu žalovaného považoval preto za nesprávnu, účelovú a nedôstojnú, a v plnom rozsahu trval na tom, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

13. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), viazaný rozsahom a dôvodmi žalovaným podaného odvolania (§ 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a procesný postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

14. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z., ak periodická tlač alebo agentúrne spravodajstvo obsahuje nepravdivé skutkové tvrdenie o osobe, na základe ktorého možno osobu presne určiť, má táto osoba právo žiadať o uverejnenie opravy nepravdivého skutkového tvrdenia. Vydavateľ periodickej tlače a tlačová agentúra sú povinní opravu uverejniť bezodplatne.

Podľa ust. § 7 ods. 2 zákona č. 167/2008 Z.z., žiadosť o uverejnenie opravy sa musí doručiť vydavateľovi periodickej tlače alebo tlačovej agentúre do 30 dní odo dňa vydania periodickej tlače alebo zverejnenia agentúrneho spravodajstva, ktoré obsahuje nepravdivé skutkové tvrdenie, inak právo na opravu zaniká.

Podľa ust. § 7 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z., žiadosť o uverejnenie opravy musí mať písomnú formu a musí byť žiadateľom podpísaná. Súčasťou žiadosti o uverejnenie opravy musí byť písomný návrh znenia opravy, ktorý musí obsahovať názov a deň vydania periodickej tlače alebo deň zverejnenia agentúrneho spravodajstva, ktoré obsahovalo nepravdivé skutkové tvrdenie, popis nepravdivého skutkového tvrdenia s uvedením, kde v periodickej tlači alebo v agentúrnom spravodajstve sa nachádzalo, konštatovanie, že skutkové tvrdenie je nepravdivé a uvedenie pravdivého skutkového tvrdenia.

Podľa ust. § 7 ods. 4 zákona č. 167/2008 Z.z., vydavateľ periodickej tlače je povinný opravu uverejniť do ôsmich dní odo dňa doručenia žiadosti o uverejnenie opravy alebo v najbližšom vydaní periodickej tlače pripravovanom po doručení žiadosti o uverejnenie opravy. Tlačová agentúra je povinná opravu uverejniť do ôsmich dní odo dňa doručenia žiadosti o uverejnenie opravy.

Podľa ust. § 7 ods. 5 zákona č. 167/2008 Z.z., vydavateľ periodickej tlače a tlačová agentúra sú povinní opravu uverejniť tak, ako bola navrhnutá alebo dohodnutá so žiadateľom o uverejnenie opravy, v rovnakej periodickej tlači alebo agentúrnom spravodajstve, na rovnocennom mieste a rovnakým písmom, akým bolo uverejnené nepravdivé skutkové tvrdenie a s označením „oprava“. K uverejnenej

oprave nemožno uverejniť žiadny ďalší súvisiaci text obsahujúci hodnotiaci úsudok, a to ani na inom mieste vydania periodickej tlače alebo agentúrneho spravodajstva.

Podľa ust. § 7 ods. 6 zákona č. 167/2008 Z.z., vydavateľ periodickej tlače a tlačová agentúra nie sú povinní uverejniť opravu, ak: a) žiadosť o uverejnenie opravy nemá náležitosti podľa odseku 3, b) môžu dokázať pravdivosť skutkového tvrdenia, o ktorého opravu sa žiada, c) predtým, ako im bola doručená žiadosť o uverejnenie opravy, uverejnili opravu z vlastného podnetu alebo na žiadosť niektorej z osôb uvedených v § 10 ods. 5 a dodržali pritom podmienky ustanovené týmto zákonom na uverejnenie opravy, d) by bol uverejnením opravy spáchaný trestný čin, priestupok, iný správny delikt alebo by jej uverejnenie bolo v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa ust. § 10 ods. 2 zákona č. 167/2008 Z.z., ak vydavateľ periodickej tlače alebo tlačová agentúra neuverejnia opravu, odpoveď alebo dodatočné oznámenie vôbec alebo ak nedodržia niektorú z podmienok na ich uverejnenie, rozhodne o povinnosti uverejniť opravu, odpoveď alebo dodatočné oznámenie na návrh osoby, ktorá o ich uverejnenie vydavateľa periodickej tlače alebo tlačovú agentúru požiadala, súd.

Podľa ust. § 10 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z., návrh podľa odseku 2 sa musí podať na súd do 30 dní po uplynutí lehoty na uverejnenie opravy, odpovede alebo dodatočného oznámenia, inak právo domáhať sa na súde uverejnenia opravy, odpovede alebo dodatočného oznámenia zaniká.

15. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. a prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav sa odvolací súd nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožnil s dôvodmi týkajúcimi sa napadnutého rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a žalovanému uložil povinnosť po právoplatnosti napadnutého rozsudku uverejniť v najbližšom printovom vydaní týždenníka W. X F. žalobcom navrhnutú opravu nepravdivého skutkového tvrdenia, podľa ktorého sa k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - XX-T. C. a X-T. K., ktoré bolo zverejnené dňa XX.XX.XXXX v článku s názvom „T.“ v printovom vydaní týždenníka W. X F. číslo X/XXXX na strane XXX. Súd prvej inštancie vykonal vo veci z hľadiska žalobcom uplatneného práva na uverejnenie opravy podľa ust. § 7 zákona č. 167/2008 Z.z. dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s ust. § 191 C.s.p. zhodnotil. Na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správne právne závery a napadnuté rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie o žalobe žalobcu podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne odôvodnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý súdny proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnosti žalobcom uplatnenej žaloby, ktorou sa domáha od žalovaného uverejnenia opravy nepravdivého skutkového tvrdenia v zmysle ust. § 7 zákona č. 167/2008 Z.z.. Rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a predovšetkým spravodlivé. S odôvodnením napadnutého rozsudku, ktorým bolo žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovené, sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadrí sa len k odvolacím námietkam žalovaného.

16. V súvislosti so žalobcom v žalobe uplatneným právom na opravu nepravdivého skutkového tvrdenia podľa ust. § 7 zákona č. 167/2008 Z.z. odvolací súd v prvom rade uvádza, že predmetom tohto práva je nepravdivé skutkové tvrdenie o konkrétnej fyzickej osobe alebo právnickej osobe, ktoré je obsiahnuté v periodickej tlači alebo v agentúrnom spravodajstve. Zo znenia ust. § 7 zákona č. 167/2008 Z.z. tak nepochybne vyplýva, že právna úprava práva na opravu v ňom obsiahnutá rešpektuje terminológiu

Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá rozlišuje medzi skutkovými tvrdeniami, teda faktami, ktorých pravdivosť je možné dokázať a hodnotiacimi úsudkami, ktoré nepripúšťajú dôkaz pravdy. Z hľadiska odlišenia skutkových tvrdení od hodnotiacich úsudkov je potrebné zdôrazniť, že skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. Z hľadiska pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti, ale je postačujúce, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, teda stačí, aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia (oznámenia). Na rozdiel od skutkového tvrdenia hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok nemožno akokoľvek dokazovať, je však potrebné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii. V prípade hodnotiacich úsudkov sa v súvislosti s vecnosťou kritiky vyžaduje, aby vychádzala z pravdivých skutočností (podkladov) ako premís pre hodnotiaci úsudok, pretože hodnotiaci úsudok musí byť záverom, ktorý možno na základe uvedených skutočností logicky dovodiť (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.05.2010, sp. zn. 4Cdo 149/2009). Kým teda existencia faktov môže byť preukázaná, pravdivosť hodnotiacich úsudkov dokazovaniu nepodlieha. Nemožno preto splniť požiadavku na preukázanie pravdivosti hodnotiaceho úsudku, nakoľko takáto požiadavka sama o sebe porušuje slobodu názoru, ktorá tvorí súčasť práva chráneného článkom 10 Dohovoru (Lingens c/a Rakúsko). Tam kde vyhlásenie prerastie do hodnotiaceho úsudku, môže primeranosť zásahu (teda obmedzenie práva na slobodu prejavu) závisieť na tom, či existuje dostatočný skutkový základ pre napadnuté vyhlásenie, pretože dokonca aj hodnotiaci úsudok bez akéhokoľvek skutkového základu na jeho podporu môže byť prehnaný (Feldek c/a Slovensko).

17. Ďalej odvolací súd uvádza, že z právnej úpravy práva na opravu obsiahnutej v ust. § 7 a § 10 zákona č. 167/2008 Z.z. jednoznačne vyplýva, ktoré zákonné podmienky musia byť splnené, aby bolo možné vyhovieť žalobe, ktorou sa žalujúca strana domáha od žalovanej strany uverejnenia opravy. Prioritne musí ísť o nepravdivosť skutkového tvrdenia (nie hodnotiaceho úsudku) zverejneného o konkrétnej fyzickej alebo právnickej osobe (žalobcovi), a to bez ohľadu na to, či sa nepravdivé skutkové tvrdenie súčasne dotýkalo napr. cti fyzickej osoby, dobrej povesti právnickej osoby, alebo či malo negatívny dopad na fyzickú alebo právnickú osobu. Vychádza sa pritom z toho, že základným zmyslom práva na opravu je zabezpečiť, aby sa verejnosti čo najrýchlejšie dostala informácia o tom, že určité skutkové tvrdenie o fyzickej alebo právnickej osobe je nepravdivé, a aká je pravda. Právo na opravu sa tak stáva nielen právnym prostriedkom ochrany fyzickej alebo právnickej osoby, ale súčasne aj zárukou práva na pravdivé informácie. Ďalšou podmienkou je, aby dotknutá osoba doručila žiadosť o uverejnenie opravy obsahujúcu náležitosti podľa ust. § 7 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z. vydavateľovi periodickej tlače alebo tlačovej agentúre do 30 dní odo dňa vydania periodickej tlače alebo zverejnenia agentúrneho spravodajstva obsahujúceho nepravdivé skutkové tvrdenie (viď § 7 ods. 2 tohto zákona). Následne sa vyžaduje, aby vydavateľ periodickej tlače alebo tlačová agentúra aj napriek riadne a včas doručenej žiadosti o uverejnenie opravy opravu v zákonnej lehote 8 dní odo dňa doručenia tejto žiadosti alebo v najbližšom vydaní periodickej tlače pripravovanom po jej doručení neuverejnila, prípadne nedodržala niektorú z podmienok na ich uverejnenie (§ 10 ods. 2 zákona č. 167/2008 Z.z.). Poslednou podmienkou je, aby žalobca podal žalobu, ktorou sa domáha uloženia žalovanému povinnosti uverejniť ním požadovanú opravu, na súde do 30 dní po uplynutí lehoty na uverejnenie opravy (§ 10 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z.). Až na základe splnenia všetkých týchto zákonných podmienok bolo možné žalobe žalobcu vyhovieť.

18. Z napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie dôsledne skúmal splnenie všetkých týchto zákonných podmienok a na základe ich preskúmania dospel napokon k záveru, že boli splnené, preto žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného uverejnenia ním požadovanej opravy, ako dôvodnej vyhovel. Z odvolania žalovaného je zrejmé, že namieta nesprávne právne posúdenie, a teda nesplnenie len jednej z týchto zákonných podmienok, a to podmienky, že musí ísť o nepravdivé skutkové tvrdenie. Na rozdiel od súdu prvej inštancie mal za to, že namietaná časť dotknutého výroku, že „sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti“ nie je skutkovým tvrdením, ale hodnotiacim úsudkom nepripúšťajúcim dôkaz pravdy, nakoľko ide len o subjektívny názor (hodnotenie) autorky článku „T.“ na priebeh rozvodového konania žalobcu, s ktorým bolo spojené aj konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode a v rámci neho aj konanie o výživnom na maloleté deti. Na preukázanie tvrdenia, že išlo len o subjektívny názor autorky článku navrhol vykonať dokazovanie výsluchom danej autorky, ktorému však súd prvej inštancie nevyhovel, a preto daný procesný postup, majúci podľa jeho názoru významný vplyv na rozhodnutie vo veci samej,

namietol v odvolaní, nakoľko sa domnieval, že nevykonaním tohto dôkazu došlo k vážnemu procesnému pochybeniu súdu prvej inštancie majúcemu za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

19. Na základe žalovaným podaného odvolania bolo tak úlohou odvolacieho súdu v odvolacom konaní preskúmať správnosť právneho posúdenia sporného výroku súdom prvej inštancie ako nepravdivého skutkového tvrdenia, keďže predmetom práva na uverejnenie opravy môže byť len skutkové tvrdenie, ktoré je nepravdivé, a nie hodnotiaci úsudok, ktorý aj napriek tomu, že nepripúšťa dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného skutkového základu. Zo žalobcom podanej žaloby a v nej obsiahnutého žalobného návrhu (petitu) jednoznačne vyplýva, že žalobca sa domáha vo vzťahu k namietanému výroku „sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - XX-T. C. a X-T. K.“ opravy iba tej časti tohto výroku, v ktorej je uvedené, že „sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti“, nakoľko len vo vzťahu k tejto časti žiada uverejniť, že ide o nepravdivé skutkové tvrdenie, a že pravdivé skutkové tvrdenie je také, že v otázke výživného súhlasil v plnom rozsahu a bez výhrad s návrhom matky maloletých detí. Zo žalobného petitu je tak zrejmé, že predmetom daného konania bolo posúdenie charakteru iba časti namietaného výroku „sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti“, a nie aj časti „sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval“ ako to nesprávne naznačoval žalovaný v ním podanom odvolaní. Na odvolaciu argumentáciu žalovaného týkajúcu sa výroku „sa k matke svojich detí príliš štedro nezachoval“ preto odvolací súd neprihliadal (nebola predmetom sporu).

20. Zo znenia napadnutého výroku, upriamujúc pozornosť na slovné spojenie „na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti“ a na význam v ňom použitých slov, ako aj použitý minulý čas, je zrejmé, že vyjadrenie „naťahoval sa o výživné na maloleté deti“ predstavuje skutkový záver pomenúvajúci určité konkrétne správanie žalobcu v článku zmienenom rozvodovom pojednávaní. Keďže k takémuto skutkovému záveru bolo možné dospieť len na základe poznania konkrétnych skutkových (faktických) okolností príslušného rozvodového konania, ktoré v jeho priebehu skutočne vyšli najavo (reálne nastali), je nepochybné, že vyjadrenie „naťahoval sa o výživné na maloleté deti“ je skutkovým tvrdením, pretože jeho pravdivosť, resp. nepravdivosť sa dá bez akýchkoľvek pochybností overiť preskúmaním objektívne existujúcej reality, t.j. skutkových okolností rozvodového pojednávania a správania sa žalobcu na tomto pojednávaní. Odvolací súd sa preto bezvýhradne stotožnil s právnym posúdením a kvalifikáciou namietanej časti sporného výroku „naťahoval sa aj o výživné na maloleté deti“ súdu prvej inštancie ako skutkového tvrdenia. Napokon súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uvedené právne posúdenie plne korešponduje s ustálenou súdnou praxou a ňou uvedeným vymedzením pojmu skutkové tvrdenie (viď bod 17 odôvodnenia tohto rozsudku). K poukazu žalovaného na body 41 a 42 nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 06.02.2019 sp. zn. II ÚS 59/2018, v ktorých Ústavný súd SR konštatoval, že vyjadreniam majúcim formu dohady, podozrení: „mal zabezpečiť“ a „mal dostať“, použitým v článku týkajúcom sa spisu Gorila, nebolo možné priradiť pravdivostnú hodnotu, pretože predstavovali len výklad spisu Gorila autorom článku, v zmysle ktorého mal byť podľa názoru žalovaného posúdený aj v tomto konaní posudzovaný výrok (žalobca sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti) ako hodnotiaci úsudok, odvolací súd uvádza, že v danom prípade išlo o úplne odlišnú situáciu (nešlo o informovanie o prebiehajúcom súdnom konaní, ale o konštatovanie skutočnosti na základe už skončeného skutkového deja), a z toho dôvodu predmetný nález nebolo možné aplikovať. Navyše konštatovanie „sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti“ nevykazuje žiadne známky pochybnosti, prípadne podozrení, ako to bolo vo veci uvedenej vo vyššie uvedenom náleze. Keďže v posudzovanej veci išlo nepochybne, ako je vyššie vysvetlené, o skutkové tvrdenie žalovaného, ďalej bolo potrebné preskúmať, či dané skutkové tvrdenie bolo aj skutočne nepravdivé, ako tvrdil žalobca, a teda, či objektívne existujúca realita, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tohto skutkového tvrdenia potvrdí, alebo vyvráti. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že objektívnu realitu, t.j. skutočný priebeh rozvodového pojednávania a správanie sa žalobcu na ňom, ako aj jeho postoj vo vzťahu k výške výživného na maloleté deti bolo možné zistiť jedine zo zvukového záznamu a zo zápisnice z dotknutého rozvodového pojednávania, prípadne iných priamych dôkazov bezprostredne poskytujúcich informácie o priebehu daného pojednávania a o reálnom správaní sa žalobcu v rámci konania o výživnom na jeho maloleté deti. Vzhľadom k tomu, že obsah predmetného súdneho spisu tvoria práve tieto relevantné dôkazy, t.j. zápisnica z rozvodového pojednávania zo dňa 05.02.2018 vo veci so sp. zn. 18P 50/2017, poskytujúca objektívny a reálny obraz o pojednávaní, ako aj správaní a postojoch žalobcu k výške výživného na maloleté deti (z obsahu ktorej je zrejmé, že žalobca a jeho bývalá manželka sa ešte pred otvorením pojednávania dohodli na úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, a teda aj na výške ich výživného, pričom obaja

súhlasili s uzatvorenou rodičovskou dohodou, ktorú následne konajúci súd aj schválil); a tiež čestné vyhlásenie bývalej manželky žalobcu zo dňa 16.10.2018, z ktorého vyplýva, že žalobca bez akýchkoľvek výhrad súhlasil s výškou výživného na maloleté deti navrhnutou jeho bývalou manželkou, je namieste konštatovať, že skutkové tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti, nemá oporu v objektívnej realite vyplývajúcej z týchto relevantných dôkazov, ale práve naopak je s ňou v rozpore, a preto je nepravdivé. Napokon nepravdivosť tohto skutkového tvrdenia vyplýva aj zo zvukového záznamu z príslušného rozvodového pojednávania, čo konštatoval aj súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, keď uviedol, že poručenské pojednávanie prebiehalo kultivovane s vysokou mierou zodpovednosti rodičov k maloletým deťom bez akýchkoľvek hádok alebo škriepok či handrkovaní, alebo naťahovaní či dojednávania vo vzťahu k výživnému na maloleté deti. Keďže z uvedených dôkazov nevyplyvala žiadna skutočnosť, ktorá by podnietila vznik akejkoľvek úvahy o možnom naťahovaní (hádaní/ sporení) sa žalobcu o výživné na jeho maloleté deti, možno bez pochybností uzavrieť, že skutkové tvrdenie žalovaného o naťahovaní sa žalobcu o výživné na maloleté deti bolo jednoznačne nepravdivé. Súd prvej inštancie dospel preto k správne skutkovému záveru o nepravdivosti tohto žalovaným uverejneného skutkového tvrdenia a na základe toho následne aj správne konštatoval, že v danom prípade bola splnená podmienka nepravdivosti žalobcom namietaného skutkového tvrdenia.

21. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalovaného, že súd prvej inštancie nevyhovel jeho návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom autorky článku, ktorým chcel preukázať, že namietaný výrok „sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti“ bol len subjektívnym názorom autorky článku a nie skutkovým tvrdením, odvolací súd uvádza, že ide o absolútne nedôvodnú námietku, pretože posúdenie, či ide v namietanom výroku o skutkové tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok, je vecou právneho posúdenia súdu. Je preto zrejmé, že výpoveď autorky článku ako svedka by nemala žiaden vplyv na záver súdu o určení charakteru sporného výroku. Navyiac autorka článku, ktorá nebola ani prítomná na rozvodovom pojednávaní, nemohla nijako poskytnúť relevantné bezprostredné informácie o skutkových okolnostiach týkajúcich sa priebehu rozvodového pojednávania, prípadne správania sa a postojov žalobcu vo vzťahu k výživnému na jeho maloleté deti, a preto by na základe jej výpovede nebolo možné v žiadnom prípade zistiť pravdivosť hodnotu sporného výroku. Postup súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh žalovaného na vykonanie dokazovania výsluchom autorky sporného článku, považoval preto odvolací súd za správny a neporušujúci právo žalovaného na spravodlivý súdny proces. Na záver odvolací súd konštatuje, že v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky pre vyhovenie žalobe žalobcu, ktorou si uplatnil právo na uverejnenie opravy podľa ust. § 7 a § 10 zákona č. 167/2008 Z.z., zmyslom ktorého bolo zabezpečiť, aby sa verejnosť čo najrýchlejšie dozvedela, že skutkové tvrdenie uverejnené žalovaným, podľa ktorého sa mal „naťahovať aj na výživné o maloleté deti“, bolo nepravdivé.

22. Na základe uvedených skutočností vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalovaného ako nedôvodné a nespôsobilé privodiť iné, než potvrdzujúce rozhodnutie. S prihliadnutím aj na skutočnosť, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je podrobne a presvedčivo odôvodnený, odvolací súd ho postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. v celom rozsahu (aj v závislom výroku o trovách konania, ktorý bol taktiež správny) ako vecne správny potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).